

overmaade vanskelig. I mange Lande fandtes fuldkommen prohibitive Toldtariffer til Beskyttelse af nationale Savværker, ligesom andre i samme Øjemed forbød Udførsel af rundt (usavet) Træ. Det var vanskelig at udtale sig om, hvorvidt en Løsning af dette Spørgsmaal var nær forestaaende, til Trods for den store Interesse, det havde for mange Industrier. Endvidere havde man optaget Cellulose, Papir, friske Frugter og friske Grøntsager. *Procopé* udtalte sin Tilfredshed med, at Cellulose og Papir, der er saa nøje knyttet til Træindustrien, var medtaget paa Udvalgets Arbejdsprogram.

Heldring (Nederlandene) erkendte, at man havde naaet Resultater med Hensyn til Ind- og Udførselsforbudene men beklagede de negative Resultater, der var naaet paa Toldtarifomraadet, og henviste til, at den almindelige Opfattelse sikkert var, at man kun havde opnaaet meget lidt. Nederlandene lagde den største Vægt paa, at man saa hurtigt som muligt naaede til et Resultat i saa Henseende.

van Langenhove (Belgien) mente, at der burde rettes en kraftig Opfordring til Regeringerne om at ratificere Tillægskonventionerne af 11. Juli 1928 om Ind- og Udførselsforbud- og restriktioner.

Djouritch (serbisk-kroatisk-slovenske Kongerige) gjorde opmærksom paa, at de hidtidige Undersøgelser særlig drejede sig om Industrivarer, og mente, at ogsaa Korn og andre Landbrugsprodukter burde medindtages under Arbejdet.

Loucheur svarede hertil, at man ikke maatte overbebyrde den økonomiske Komité, men at den iøvrigt havde sin Opmærksomhed ligesaavel henvendt paa Landbrugs- som Industriinteresser.

Under Forhandlingerne om Ensartethed i Toldnomenklaturen (se ovenfor under 3) meddelte Direktør for Folkeforbundets økonomiske og finansielle Afdeling, Sir *Arthur Salter*, at man endnu ikke havde faaet noget udtrykkeligt Svar fra nogen Regering.

Gliwic (Polen) understregede endelig Betydningen af Spørgsmaalet om Dyresygdomme.

Under den afsluttende Generaldebat i 2. Kommission om det økonomiske Arbejde udviklede *Colijn*, Nederlandene, der har været Formand for Konferencerne om Ind- og Udførselsforbud i November 1927 og Juli 1928, Rækkevidden af de vedtagne Konventioner (i saa Henseende henvises nærmere til de ovenanførte Beretninger til Rigsdagen, B. Ind- og Udf. K. 27 og 2. Ind- og Udf. K. 28). Han lagde megen Vægt paa, at Konventionerne blev ratificeret saa hurtigt som muligt, og frem-

hævede den Betydning, som Ratifikationen af disse vilde have til Forbedring af Handelsforholdene i de forskellige Stater. I en længere Tale sluttede han sig til *Loucheurs* Udtalelse om, at Folkeforbundets økonomiske Organisations Arbejde i Virkeligheden først rigtig var begyndt fra den økonomiske Verdenskonference i Maj 1927, og fastholdt Vigtigheden af, at Folkeforbundet stadig bevilger de nødvendige Midler til Videreførelse af dette Arbejde.

O'Sullivan (irske Fristat) udtalte sig mindre optimistisk, og tog visse Forbehold, særlig med Hensyn til Behandlingen af Toldtarifspørgsmaalene og Landbrugspolitikken. Irland var ikke paa nogen Maade Tilhænger af en protektionistisk Politik, men da dets Hovederhverv er Landbrug, og dets Industri relativt ringe udviklet, havde det maattet indføre visse moderate Toldsatser. Han frygtede, at den Politik, man var inde paa, var egnet til at skade et Land som Irland, hvis naturlige Politik maatte tilsigte at skabe Ligevægt mellem Landbrug og Industri. Han maatte derfor slutte sig til den paa dette Punkt fremsatte Kritik og den Opfattelse, at der burde vises større Interesse for Landbruget.

En lignende Opfattelse gjordes gældende af *Gliwic*, (Polen).

Breitscheid (Tyskland) mente, i Modsætning til de foregaaende Talere, at det økonomiske Arbejde med Hensyn til Toldtarifferne havde været frugtbart. Man kunde blot rette Blikket paa Situationen før den økonomiske Komités Oprettelse. Indtil da var man kun blevet ved med at forhøje Toldtarifferne, og Staterne havde isoleret sig ved Hjælp af Restriktioner og Ind- og Udførselsforbud. Verdenskonferencen havde nu opstillet det Princip, at man burde søge at naa tilbage til virkelig Frihed for den internationale Handel, som en af de vigtigste Betingelser for det almene Velfærd. Centralpunktet var i saa Henseende, at man stoppede med Forøgelserne i Toldtarifferne, ved eensidige Regeringshandlinger eller ved tosidede Aftaler, eller endelig ved kollektive Overenskomster. Ved Handelstraktaterne var man kommet et godt Skridt frem. Tyskland havde sluttet Traktat med 16 Lande, og blandt disse var utvivlsomt den fransk-tyske Traktat den vigtigste. Med Hensyn til kollektive Overenskomster om Nedsættelse af Toldtariffer havde man dog i alt Fald gennemført een, nemlig Overenskomsten om Udførsel af Ben af 11. Juli 1928. Den økonomiske Komité havde med Rette foretrukket at søge opnaaet kollektive Toldnedsættelser for forskellige Grupper af Varer, saasom Aluminium, Halvfabrikata af Jern etc., og som Følge af Konventionen om Ind- og Udførselsforbud vilde Tyskland op-